

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΛΟΓΙΑΣ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΠΟΛΗΣ

ΕΥΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΣΑΕΝΘ ΝΤΕ ΟΥΡΤΟΥΡΙ

ΟΙ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΕΣ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΔΙΕΘΝΗΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

260.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι τελετουργίες του νερού**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Los ritos del agua

Από τις Εκδόσεις Planeta, Βαρκελώνη 2017

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Eva García Sáenz de Urturi

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αγγελική Βασιλάκου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Planeta Arte & Diseño

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα, Ραλλού Ρουχωτά

© Eva García Sáenz de Urturi, 2017

© Editorial Planeta, S. A., 2017

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Joseba Herrero Díaz

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3435-3

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3436-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΕΥΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΣΑΕΝΘ ΝΤΕ ΟΥΡΤΟΥΡΙ

ΟΙ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΕΣ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ

Μετάφραση: Αγγελική Βασιλάκου

Όλες οι σημειώσεις είναι της μεταφράστριάς.

Στα παιδιά μου, γιατί ποτέ δε θα ζήσετε εκεί
που κατοικεί η λησμονιά*

* *Donde habita el olvido*: τίτλος ποιητικής συλλογής του Λουίς Θερνούδα.

«Το καλύτερο κόλπο που σκαρφίστηκε ποτέ ο διάβολος
ήταν να πείσει τον κόσμο ότι δεν υπάρχει»

Ατάκα του Βέρμπαλ στη σειρά *Συνήθεις ύποπτοι*,
που αποδίδεται στον Σαρλ Μποντλέρ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

<i>Πρόλογος – Σήραγγα Σαν Αντριάν</i>	15
1. Όρος Ντόμπρα	19
2. Οροσειρά Αϊσκόρι-Αράτς	21
3. Τα Άδυτα των Παρανόμων.....	27
4. Ερημητήριο του Σαν Αντριάν.....	36
5. Κανταβρικός οικισμός	42
6. Καντόν ντε λα Σολεδάδ	47
7. Πλατεία της Βίρχεν Μπλάνκα 2.....	57
8. Νηπιαγωγείο της Σέντα	62
9. Λάκουα.....	70
10. Ο κήπος των τειχών	80
11. Νεκροταφείο της Σάντα Ισαβέλ.....	87
12. Νήσος του Μαν	96
13. Τσαγορίτσου	102
14. Παραλία Πορτίο.....	110
15. Τμήμα Ιστορίας.....	123
16. Μέγαρο Πάντο-Αργουέλιες.....	132
17. Οδός Σαν Φρανθίσκο	143
18. Πασέο ντε Φράι Φρανθίσκο	151
19. Η στέγνα του Βιγιαβέρδε	155
20. Σαντάιλι.....	160
21. Δεξαμενή της Μπαρμπακάνα	166
22. Ξενοδοχείο της Δόνια Μπλάνκα	169
23. Καντόν ντε Σαν Ρόκε	182
24. Η κρύπτη του Νέου Καθεδρικού	191
25. Το καλοκαίρι του Κράκεν	196
26. Κήποι Κογιάδο	202

27. Νοσοκομείο Τσαγορίτσου.....	209
28. Οι κήποι του νοσοκομείου.....	212
29. Ο βωμός των Matres.....	217
30. Ο σταυρός της Γκορμπέα.....	223
31. Το Παιχνίδι του Κρεμασμένου	225
32. Νοσοκομείο Βαλδεθίγια.....	227
33. Σαν Χουάν ντε Γκαστελουγκάτσε	235
34. Ο Λόφος με τις Χήρες.....	238
35. Η σοφίτα του Βιγιαβέρδε	244
36. Η πίστα του χιονιού.....	254
37. Η Νύχτα των Κεριών.....	258
38. Η μεγάλη κατηφόρα.....	265
39. Κορυφή της Ντόμπρα.....	272
40. Ο Μπλαβογένης	276
41. Καντόν ντε λας Πουλμονίας.....	282
42. Νοσοκομείο Σαντιάγο	285
43. Ο κήπος με τη σεκία.....	289
44. Τα τρία κύματα	292
45. Η ανασκαφή της Άτσα	299
46. Άμστερνταμ.....	303
47. Ντέμπα.....	313
48. Αρνία	315
49. Ο βράχος του Μανθάνο.....	323
50. Κόστα Κεμπράδα	330
51. Το περιβόλι του παππού	339
52. Παλάτι Κόντε ντε Σαν Ντιέγο	345
53. El Portalón	350
54. Ο Πύργος των Άντα	359
55. Μαλκερίδα.....	364
56. Σαντιγιάνα ντελ Μαο	370
57. Το σιντριβάνι με τις πάπιες	374
58. Το ζιζάνιο.....	380
59. Το παρεκκλησί του νοσοκομείου.....	381
60. Ξενοδοχείο Ρεάλ.....	384

61. Σομοκουέβας	388
62. Ποταμός Θαδόρα	391
63. Δικαστικό Μέγαρο.....	395
64. Αρχοντικό Σαντιγιάνα	400
65. Ένας βωμός στον ουρανό.....	402
66. Παλάτι Εσκοριάθα-Εσκιβέλ.....	408
67. Οκόν	412
68. Πουέντε Βιέσγο	418
69. Το σπίτι του παππού.....	421
70. Το σπίτι της Άλμπα.....	424
<i>Επίλογος – Ντέμπα.....</i>	<i>433</i>
<i>Ευχαριστίες</i>	<i>439</i>

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΣΗΡΑΓΓΑ ΣΑΝ ΑΝΤΡΙΑΝ

Πέμπτη 17 Νοεμβρίου 2016

«Είμαι έγκυος από τον Αύγουστο», μου ψιθύρισε η Άλμπα, απαντώντας στα νοήματα που της έκανα, «από τις γιορτές της Μπλάνκα, Ουνά».

Θυμάμαι ακόμη την ένταση του συναισθήματος. Το αυθόρμητο χαμόγελο που φώτισε εκείνο τον Νοέμβρη. Η Άλμπα έγκυος. Από μένα. Έκανα νοερά τους υπολογισμούς: δεκατεσσάρων εβδομάδων. Το μωρό είχε ήδη ζήσει περισσότερο από τα δίδυμά μου. Δεκατεσσάρων εβδομάδων. Είχε ήδη ξεπεράσει τους κινδύνους του πρώτου τριμήνου. Ένας γιος, μια κόρη. Η Άλμπα κι εγώ θα γινόμασταν γονείς.

Έκλεισα τα μάτια, απολαμβάνοντας εκείνες τις στιγμές, τις ευτυχέστερες της ζωής μου. Έστρεψα το βλέμμα μου στην μπαλκονόπορτα του σαλονιού· έξω, μια μουδιασμένη Βιτόρια διαλυόταν στη βροχή, και εγώ μόλις που κατάφερα να ξεχωρίσω τις απέναντι λευκές βεράντες της πλατείας της Βίρχεν Μπλάνκα. Δε με ένοιαζε, κυλούσε τέτοια ευφορία στις φλέβες μου που έφτανε για να ζεστάνει ολόκληρο τον κόσμο.

Μα, όταν την κοίταξα, έπιασα στο βλέμμα της μια βουβή προειδοποίηση, σαν προάγγελο κακών μαντάτων.

«Τι;» έγραφα ασυναίσθητα. «Τι τρέχει; Ξέρω ότι δεν είναι ο καλύτερος τρόπος αυτός να ξεκινήσεις μια σχέση, αλλά...»

Η Άλμπα ακινητοποίησε τα δάχτυλά μου στην οθόνη.

«Δεν είμαι σε θέση αυτή τη στιγμή να γνωρίζω αν το παιδί που περιμένω είναι δικό σου ή του Νάντσο».

Η αναφορά στον πρώην σύζυγό της προκάλεσε κάτι σαν έκρηξη μέσα στο μυαλό μου, που με άφησε ξερό, σαν την εκπυρσοκρότηση μιας σφαίρας. Εκείνος ήταν νεκρός, μπορούσε όμως το σπέρμα του να επιβιώσει μέσα στη μήτρα της Άλμπα;

Για όσους αγνοούν τι έχει προηγηθεί, επιτρέψτε μου μια ανακεφαλαίωση: ονομάζομαι Ουνάι Λόπεθ ντε Αγιάλα και είμαι αστυνομός του Τμήματος Ανθρωποκτονιών της Αστυνομίας της Βιτόρια, ειδικός στη σκιαγράφηση προφίλ. Όλοι όμως με φωνάζουν Κράκεν. Πάσχω από αφασία του λάρυγγα: ο κατά συρροή δολοφόνος της προηγούμενης υπόθεσης που εξιχνίασα όσο καλύτερα μπορούσα τελευταία στιγμή μου κάρφωσε μια σφαίρα στο κεφάλι. Εξού και αδυνατώ ακόμη να μιλήσω· εκτός από κάτι γρυλίσματα που βγάζω όταν δεν έχω άλλη επιλογή. Παρ' όλα αυτά, συνεννοούμαι απρόσκοπτα χάρις στο σημειωματάριο του κινητού μου.

Κι αυτό ακριβώς προσπαθούσα να κάνω τώρα με το αφεντικό μου, την αστυνομική υποδιευθύντρια Άλμπα Ντίαθ ντε Σαλβατιέρα, τη γυναίκα που... τέλος πάντων, καταλαβαίνετε.

Και ακριβώς τότε, την πιο ακατάλληλη στιγμή, η συνεργάτιδά μου η Εστίμπαλιθ μου έστειλε ένα μήνυμα στο WhatsApp. Καταράστηκα την τύχη μου γι' αυτήν την τόση άκαιρη διακοπή.

«Κράκεν, λυπάμαι που σε διακόπτω ειδικά τούτη τη στιγμή, ειλικρινά χαίρομαι για σένα, μα τα παιδιά της Σήμανσης ερευνούν τη σκηνή ενός φόνου στην Άλαβα, στη σήραγγα Σαν Αντριάν. Και η υποδιευθύντρια Σαλβατιέρα έχει κλειστό το κινητό της. Θα ήθελα να έρθεις μαζί μου, είναι σημαντικό».

Έκανα νόημα στην Άλμπα να διαβάσει το μήνυμα. Ανταλλάξαμε ένα βλέμμα ανησυχίας και εκείνη βιάστηκε να βγάλει το κινητό της από τη τσέπη του παλτού της και να το ενεργοποιήσει.

«Έστι, καταλαβαίνω ότι είναι σημαντικό, αλλά βρίσκομαι σε αναρρωτική. Σε παίρνει τώρα αμέσως η υποδιευθύντρια. Τι συνέβη;» έγραφα.

«Μια νεαρή κοπέλα κρεμασμένη ανάποδα: πιθανότερη αιτία θανάτου πνιγμός».

«Πνιγμός στη κορυφή του βουνού;» απάντησα άθελά μου. Φαίνεται, ο ειδικός στη σκιαγράφηση προφίλ εντόπισε την παρατυπία κι ανέλαβε δράση χωρίς την άδειά μου.

«Σωστά άκουσες. Το σώμα της ήταν βυθισμένο μέχρι τους ώμους σ' ένα καζάνι νερό, Κράκεν. Ένα μουσειακό αντικείμενο, θα πρέπει να συμβουλευτούμε κάποιον ειδικό, μα εκ πρώτης όψεως φαίνεται να είναι από την εποχή των Κελτών. Πολύ περιεργός θάνατος: η σκηνή του φόνου παραείναι περίπλοκη. Δεν πρόκειται για

απλό έγκλημα. Λέω να ζητήσω από την υποδιευθύντρια να μεσολαβήσει στον δικαστή Ολάνο προκειμένου να σου επιτρέψει να παραστείς στην αυτοψία ως εμπειρογνώμονας. Μακάρι να πέφτω έξω, κι εύχομαι να μη χρειαστεί να βρεθούμε αντιμέτωποι με άλλον έναν κατά συρροή δολοφόνο, αλλά είσαι ο καλύτερος που ξέρω στη σιαγράφιση προφίλ, και αν μου αναθέσουν αυτή την υπόθεση, σε θέλω πλάι μου».

Αδύνατον να πάψω να κάνω εικασίες, αδύνατον να μην προσπαθήσω να φανταστώ τη σκηνή και να μην ευχηθώ να την έβλεπα με τα ίδια μου τα μάτια. Συγκρατήθηκα όμως. Ήμουν ακόμη με αναρρωτική, αδυνατούσα να μιλήσω, δεν ήμουν πια ενεργός. Αδυνατούσα να τη βοηθήσω.

«Σύμφωνοι. Δε λέω, είναι ασυνήθιστο, μπορείς όμως να τα βγάλεις πέρα και μόνη σου, εγώ δεν μπορώ ούτε πρέπει να εμπλακώ», αντέτεινα με την ελπίδα να μην επιμείνει.

«Κράκεν... πριν το μάθεις από τον Τύπο, που θα το μάθεις δηλαδή, προτιμώ να σ' το πω εγώ η ίδια. Σου δίνω την ευκαιρία να έρθεις μαζί μου και να δεις τον τόπο του εγκλήματος και το θύμα. Νομίζω, θα μου το κοπανάς μια ζωή αν δε σ' το πω τώρα».

«Δεν καταλαβαίνω, Έστι».

«Η κοπέλα είχε πάνω της ταυτότητα. Το πορτοφόλι της δεν είχε κλαπεί, ήταν πεσμένο στο έδαφος, μάλλον γλίστρησε από την τσέπη της».

«Ποια στο καλό είναι επιτέλους;» έγραψα θορυβημένος.

«Η Άνα Μπελέν Λιάνιο, ο πρώτος σου έρωτας. Το κορίτσι που έβγαίνες το καλοκαίρι πριν από εκείνο το περιστατικό στην κατασκήνωση της Κανταβρίας...»

«Καλά, Έστι, φτάνει», την έκοψα αμήχανος. «Κι εσύ πού τα ξέρεις όλα αυτά;»

«Από τον Λούτσο, εκείνος τα είπε στον αδελφό μου».

Η Άναμπελ Λι, σκέφτηκα, μην μπορώντας να το χωνέψω. Ποτέ δε θα τη φανταζόμουν νεκρή, παρόλο που της άρεσε τόσο πολύ να παίζει με τον θάνατο και τις τελετουργίες του.

Η Άναμπελ Λι νεκρή...

«Υπάρχει και κάτι άλλο που πρέπει να μάθεις».

«Τι άλλο μπορεί να υπάρχει;»

«Ήταν έγκυος».

ΟΡΟΣ ΝΤΟΜΠΡΑ

Κυριακή 4 Σεπτεμβρίου 2016

Σήμερα επέστρεψα στη λίμνη, πατέρα.

Η νονά μου απαγόρευε να το κάνω. Ήταν ο μόνος κανόνας που πραγματικά πληγωνόταν όταν τον παραβίαζα. Να μη σε αναζητήσω πια. Να μην επιστρέψω σε σένα. Ξέραμε πολύ καλά τι ήσουν ικανός να κάνεις, Κυανοπόγωνα, και μόνο που θα μας έπαιρνες μυρωδιά.

Σήμερα διαβάζω με αμηχανία τον τίτλο της *El Periódico Cántabro*:

ΕΙΚΟΣΙΤΡΙΑΧΡΟΝΗ ΝΕΑΡΗ ΕΝΤΟΠΙΣΤΗΚΕ ΝΕΚΡΗ
ΣΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΝΤΟΜΠΡΑ
Το μυστήριο των νεαρών αυτοχειρών συνεχίζεται

Εντοπίστηκε η σορός της νεαρής Χ.Τ., είκοσι τριών ετών, από το Σανταντέο. Μέχρι στιγμής, τρεις συνολικά νεαρές έχουν βρεθεί σε διαφορετικές κορυφές της κανταβρικής ακτής νεκρές από υποθερμία, αφού αφαίρεσαν τα ρούχα τους και πέρασαν τη νύχτα στο ύπαιθρο. Καμία εξ αυτών δεν έφερε ίχνη βίας. Είναι μόδα ή μήπως κάποιο φαινόμενο μιμητισμού; Η αστυνομία αδυνατεί να βρει κάποια εξήγηση ή τυχόν σύνδεση μεταξύ των θυμάτων.

Η αστυνομία, για μια ακόμη φορά, σηκώνει ψηλά τα χέρια. Τρίτο κρούσμα, με τα ίδια χαρακτηριστικά: άτομα νεαρής ηλικίας, κάποιες σχεδόν έφηβες, που μόλις πέσει η νύχτα ανεβαίνουν στην κορυφογραμμή της επαρχίας της Κανταβρίας, γδύνονται και το επόμενο πρωί εντοπίζονται νεκρές από το κρύο. Από τη νεκροψία και την έρευνα στο οικογενειακό περιβάλλον δεν προκύπτει η παραμικρή ένδειξη ή κίνητρο.

Επόμενο είναι.

Πώς να ανακαλύψεις κάτι απ' ης στιγμής αρνείσαι να παραδεχθείς αυτό που συμβαίνει μπροστά στα μάτια σου.

Μετά από ενδελεχή έρευνα, βρήκα πρόσβαση στη φωτογραφία της νεαρής, Κυανοπώγωνα. Η αλήθεια είναι ότι, κατά κάποιον τρόπο, μου μοιάζει. Μου είπες ότι είχε πεθάνει. Με κοίταξες στα μάτια και μου είπες ότι ήταν νεκρή, γαμώτο. Και την κρατήσατε.

Ορκίστηκα στη νονά μου ότι δε θα σε ξαναπλησιάσω, ότι δεν πρόκειται να σε αναζητήσω, σήμερα όμως θα ανακαλέσω και θα παραβώ αυτές τις υποσχέσεις, γιατί δεν έχεις ιδέα τι οργή είναι αυτή που ξεχειλίζει τώρα από μέσα μου και πνίγει αυτά τα σωθικά που εσύ σάπισες.

Και, παρ' όλα αυτά, το δράμα μου είναι ότι μου λείπεις, πατέρα. Μου λείπει το ενδιαφέρον σου, ο τόσο δικός σου τρόπος να προσποιείσαι μπροστά σε όλους ότι νοιαζόσουν για μένα, πριν από το τελευταίο καλοκαίρι κι όλα όσα διαδραματίστηκαν σ' εκείνο το μέρος ανάμεσα στον οικισμό και τον γκρεμό, όπου έχασα την αθωότητά μου.

Μερικές φορές έκλεινα τα μάτια, πασχίζοντας να γίνω κι εγώ μέρος του ακροατηρίου σου, να προσποιηθώ ότι σε πίστευα, κι ότι όντως σε κάποιο παράλληλο σύμπαν ήσουν καλός πατέρας και με αγαπούσες, όχι μ' εκείνον τον τόσο νοσηρό τρόπο.

Αδύνατον. Ουδέποτε κατάφερα να το πιστέψω.

Πίνω και καπνίζω περισσότερο απ' ό,τι συνήθως. Χθες έμπλεξα σ' έναν καβγά. Πρέπει να επινοήσω ξανά τον εαυτό μου, να βάλω τάξη στη ζωή μου. Να γίνω μια άλλη, οποιαδήποτε, απλώς όχι εγώ.

Μα είμαι πλέον εδώ, ξαναγύρισα, πατέρα.

2

ΟΡΟΣΕΙΡΑ ΑΪΣΚΟΡΙ-ΑΡΑΤΣ

Πέμπτη 17 Νοεμβρίου 2016

Ποια ήταν η Άναμπελ Λι; Λοιπόν, πρέπει να ήμουν γύρω στα δεκάξι τότε. Και η Άνα Μπελέν Λιάνιο έσκασε μύτη την πρώτη μέρα της καλοκαιρινής κατασκήνωσης στην κανταβρική παραθαλάσσια κωμόπολη Καμπεθόν ντε λα Σαλ, όπου ο Λούτσο, ο Ασιέρ, ο Χότα κι εγώ –ο σκληρός πυρήνας της ομάδας του Σαν Βιατόρ– είχαμε αποφασίσει να περάσουμε τον καλύτερο Ιούλιο της σύντομης κι αβέβαιης ακόμη ζωής μας.

Είχε μια μαύρη, ίσια αλογοουρά μέχρι τη μέση, μια φράντζα τόσο μακριά, ακριβώς πάνω από τα μάτια, που δεν της επέτρεπε έστω και μια οριακά ασφαλή θέαση της ζωής, και ιδέες τόσο απόλυτες που ούτε οι μεγάλοι δεν τολμούσαν να αμφισβητήσουν.

Αρχικά μού την έσπαγε η συμπεριφορά της, μετά μου κέντρισε το ενδιαφέρον και την τρίτη νύχτα της κατασκήνωσης δεν μπόρεσα να κλείσω μάτι, εν αναμονή εκείνου του μείγματος βογκητών και ψιθύρων που της ξέφευγαν ενώ κοιμόταν μερικούς υπνόσακους πιο πέρα. Ήταν ήδη, θα μπορούσαμε να πούμε, πλήρως δοσμένη σε αυτόν τον σκοπό.

Σε μια ηλικία που οι περισσότεροι από μας δεν είχαμε καν ξεκαθαρίσει τι θα κάναμε μετά το λύκειο, πόσω μάλλον τι θα κάναμε στη ζωή μας, η Άνα Μπελέν Λιάνιο ήταν ήδη μια πετυχημένη σχεδιάστρια κόμικς και το ψευδώνυμο με το οποίο υπέγραφε τα καλλιτεχνικά και σκοτεινά της κόμικ στριπ –Άναμπελ Λι, όπως η ηρωίδα του ομώνυμου ποιήματος του Έντγκαρ Άλαν Πόε–, είχε, παρά το νεαρό της ηλικίας της, αρκετή απήχηση στα πάτρια εδάφη: ερωτικό, γκόθικ, μετα-αποκαλυπτικό...

Κανείς δεν της αντιστεκόταν, ξεπερνούσε κάθε όριο και περιορισμό, παρά το γεγονός ότι οι καλλιτεχνικές της αναφορές ήταν ο Γουστάβο Αδόλφο Μπέκερ, ο λόρδος Μπάιρον και ο Γουίλιαμ

Μπλέικ. Ήταν ένα κορίτσι κολλημένο μ' ένα πενάκι Staedtler, που συχνά κουβαλούσε παραμάσχαλα σχέδια με αυτοσχέδιες βινιέτες τις οποίες σκάρωνε ανά πάσα στιγμή: ενώ πλέναμε τους μεταλλικούς δίσκους του πρωινού ή όταν ο Σαούλ Τοβάρο, ο διευθυντής της κατασκήνωσης, μας σκότιζε το μυαλό με τελετές και ευρήματα παλαιών πολιτισμών ενώ μας ξεναγούσε με ένα ξεχαρβαλωμένο λεωφορειάκι σε μνημεία και χώρους λατρείας κατά μήκος της ακτογραμμής του Βορρά, όπως το Σαν Χουάν ντε Γκαστελουγκάτσε στη Βισκαΐα ή η παραλία της Ντέμπα στην Γκιπούθκοα*.

Η Άναμπελ Λι είχε όμως κι άλλες ιδιαιτερότητες. Μονίμως συνοφρωμένη και φλου στις απαντήσεις της, γοητευόταν περισσότερο, όπως όλοι ξέραμε, από τον άγριο εσωτερικό της κόσμο παρά από την ανώδυνη μετάβαση της ηλικίας μας στην ενηλικίωση. Ήταν ένα άτομο απροσδιόριστης ηλικίας, ούτε κορίτσι μήτε γυναίκα. Φρόντιζε μάλιστα υπερβολικά τη μοναξιά της, την κακομάθαινε, όπως κάποιοι χήροι τους γάτους τους: αφιερώνοντάς τους το καλύτερο μέρος της μέρας.

Οπότε χρειάστηκε μόλις τέσσερις μέρες και τρεις νύχτες για να κατακτήσει μια καρδιά παρθένα ως τότε και με ελάχιστες πληγές να γλείψει. Τη δύσμοιρη. Την πήρε, την καταβρόχθισε, τη γούτηκε λίγο και μετά την έφτυσε όταν... ακόμη κι εγώ δεν ξέρω πότε.

Δεν ξέρω τι διάβολο την έκανε να την ξεφορτωθεί με τέτοια... πήγα να πω αδιαφορία, αλλά όχι... Κάποιος υπερόπτης θα ήταν αδιάφορος, εκείνη όμως ήταν άνθρωπος που μπορούσε να δείξει ζεστασιά. Ουσιαστικά, η Άναμπελ ζούσε σ' ένα παράλληλο σύμπαν που ενίοτε συμβάδιζε με το δικό μας κι ακόμα περισσότερες φορές όχι. Ζούσε μονίμως κάπου αλλού με τους δικούς της, διαφορετικούς κανόνες κι αυτούς των φαντασμαγορικών φαντασιώσεών της... Γι' αυτό και ο θάνατός της δε μου φαινόταν μήτε πραγματικός μήτε συγκρομημένος αλλά ένα εναλλακτικό τέλος κάποιου από τα κόμικς της.

Τείνει κανείς να πιστεύει ότι οι δημιουργοί κάτι τέτοιων ιστοριών δεν αποχωρούν οριστικά μήτε γερνάνε, μένουν εκεί για πάντα

* Γκιπούθκοα ή Γκιπούσκοα: βόρεια παραθαλάσσια επαρχία της περιφέρειας της Χώρας των Βάσκων, μεταξύ της επαρχίας της Βισκαΐας και των γαλλικών συνόρων, στον νοτιοανατολικό μυχό του Βισκαϊκού κόλπου.

αυτό σκεφτόμουν κι εγώ για την Άναμπελ Λι, παρότι επί χρόνια δεν ήθελα να ξέρω το παραμικρό γι' αυτή, μετά από αυτό που συνέβη εκείνο το καλοκαίρι.

Φτάσαμε στην παραλιακή. Βγαίνοντας από το περιπολικό, μια ριπή παγωμένου αέρα μάς χτύπησε καταπρόσωπο, σαν ένα βίαιο κλωσόρισμα στην πραγματικότητα. Την Εστίμπαλιθ, με το 1,60 ύψος της, παραλίγο να την παρασύρει κυριολεκτικά. Μα η συνεργατίδά μου έβγαλε το κόκκινο τσουλούφι από το στόμα και συνέχισε να βαδίζει. Μετά τις βροχές των τελευταίων ημερών, όλοι οι δρόμοι προς τη σήραγγα Σαν Αντριάν ήταν καταλασπωμένοι και τα δελτία καιρού επιβεβαιώνονταν, αφού οι καταιγίδες με χαλάζι και βαριά σύννεφα που έρχονταν από τον Βορρά μάλλον δικαίωναν τους μετεωρολόγους.

«Έτοιμος, Κράκεν;» με βολιδοσκόπησε συλλογισμένη η Εστίμπαλιθ. «Η υποδιευθύντρια μπορεί να έδωσε άδεια να παραστείς ως εμπειρογνώμων, αγνοεί όμως ότι την ήξερες».

«Και για την ώρα θα προτιμούσα να μην το μάθει», έγραψα στην οθόνη του κινητού μου και της το έδειξα. Μου έκλεισε το μάτι, δείγμα ότι συμφωνούσε. Έτσι ήμουν εγώ, βλέπετε, οπαδός της επικοινωνίας του ζευγαριού.

«Κι εγώ το ίδιο πιστεύω, τουλάχιστον για την ώρα», υπερθεμάτισε. «Έλα, γιατί όπου να 'ναι σκοτεινιάζει. Και, μια και το έφερε η κουβέντα, υπάρχει μήπως κάτι που θα 'πρεπε να μάθω για το θύμα; Ας πούμε, για τον τρόπο ζωής του, κάτι που ενδεχομένως θα μπορούσε να ρίξει φως στη δολοφονία του;»

«Όχι, απ' ό,τι ξέρω», είπα, σηκώνοντας τους ώμους.

Δεν πρόκειται να σου πω τι έγινε εκείνο το καλοκαίρι, Εστίμπαλιθ. Δεν είμαι διατεθειμένος να το κάνω, ούτε θέλω να το μοιραστώ, σκέφτηκα.

Είχαμε προσεγγίσει τη σήραγγα Σαν Αντριάν, στον Εθνικό Δρυμό Αϊσκόρι-Αράτς, μέσω της λεωφόρου Θεγκάμα, γιατί ο πλησιέστερος χώρος στάθμευσης βρισκόταν επί της οδού Γκιπούθκοα. Εκεί είδαμε δυο οχήματα της Σήμανσης κι αρχίσαμε την ανάβαση.

Ένα αυτοσχέδιο, στενό μονοπάτι, που τόσο η Έστι όσο κι εγώ είχαμε ακολουθήσει αρκετές φορές στο παρελθόν, μας οδήγησε στην είσοδο της σήραγγας. Διασχίσαμε την ωσειδή αφίδα και καλύψαμε τα εξήντα περίπου μέτρα της σπηλιάς, αφήνοντας δεξιά μας ένα ανα-

καινισμένο ερημητήριο κι ένα μικρό σκάμμα, όπου μια ομάδα αρχαιολόγων εργαζόταν τα καλοκαίρια.

Το φως κατά διαστήματα χανόταν εκείνο το τεταμένο απόγευμα, το οποίο ευτυχώς όδευε ήδη προς το τέλος του. Στο δασάκι με τις οξιές που αφήναμε πίσω μας, τα χρυσοπράσινα φύλλα σάλευαν αδιάκοπα, τιμωρημένα από τον βίαιο άνεμο.

Τις ψυχρές νύχτες που κοιμόμουν στο σπίτι του παππού στο Βιγιαβέρδε, μου άρεσε ν' αφουγκράζομαι τον ψίθυρο των φύλλων από τις βελανιδιές και τις οξιές του βουνού σαν ένα πολυάριθμο κοντσέρτο* μα κείνη τη μέρα το θρόισμα των δέντρων δε μου φάνηκε και τόσο μεγαλειώδες. Ήταν όντως επιβλητικό, αλλά δε με χαλάρωνε όπως άλλες φορές, σίγουρα όχι.

Η σήραγγα Σαν Αντριάν κατέληγε σ' ένα μεγάλο στόμιο, λαξευμένο στην πέτρα. Ένα φυσικό ορεινό πέρασμα, το οποίο πεζοπόροι και περιηγητές διέσχιζαν από την προϊστορική εποχή και το οποίο υπήρξε επί αιώνες μία από τις διαδρομές* του Δρόμου του Αγίου Ιακώβου στον Βορρά.

Λένε ότι ακόμη και ο Κάρολος Ε΄ πρώτη φορά στη ζωή του αναγκάστηκε να σκύψει προκειμένου να το διασχίσει. Και, αν και δε γνωρίζω το ύψος του μονάρχη, εγώ όντως χρειάστηκε να σκύψω για να φτάσω στο συγκεκριμένο σημείο που εκείνο το δυσοίωνο απόγευμα είχε μετατραπεί σε σκηνικό ενός φόνου.

Λίγο παραπάνω, σ' ένα στενό χαλικόστρωτο μονοπάτι, διακρίναμε τον Αντόνι Κουέστα, έναν συνάδελφο από τη Σήμανση, γύρω στα πενήντα, πολύ μεθοδικό στη δουλειά του, από κείνους που μένουν αγόγγυστα μέχρι τέλους, ο οποίος μάλιστα μας έδειξε την είσοδο στη σκηνή του φόνου. Της οποίας η περίμετρος ήταν ήδη σφραγισμένη και η πρόσβαση επιτρεπόταν μόνο σ' ένα σημείο που παρέμενε ακόμη ανοιχτό.

«Πώς πάει, Κουέστα, όλα καλά;» του πέταξε η Εστίμπαλιθ μ' ένα νεύμα συνοχής. Ήξερα ότι αυτός και η Έστι τα πήγαιναν πολύ καλά και μια στις τόσες συνήθιζαν να πίνουν κάποιον καφέ στην αστυνομική διεύθυνση της Πορτάλ ντε Φορόντα, στην περιοχή της

* Αναφέρεται στις διαδρομές οι οποίες καταλήγουν στον τάφο του Αγίου Ιακώβου στο Σαντιάγο ντε Κομποστέλα

Λάκουα. «Πες μου ότι εσύ είσαι ο μυστηριώδης κάτοικος της Βιτόρια που κέρδισε τα τρία εκατομμύρια ευρώ στο λαχείο, και δεν το γλιτώνεις αύριο το κέρασμα».

Όλοι στη Βιτόρια εδώ και κάτι εβδομάδες γι' αυτό μιλούσαν για το λαχείο που είχε πουληθεί από το κεντρικό πρακτορείο και την ταυτότητα του άγνωστου τυχερού. Κι έκαναν διάφορες εικασίες. Λες να ήταν ο γείτονας του πέμπτου που είχαν μέρες να τον πετύχουν στην είσοδο της πολυκατοικίας κι είχε χάσει τον κυριακάτικο αγώνα της Αλαβές ή μήπως ο κουνιάδος που δεν απαντούσε στις κλήσεις τους και παραιτήθηκε ξαφνικά από τη δουλειά του στη Mercedes δίχως εξηγήσεις.

«Πολύ θα το ήθελα, ειλκιρινά. Αλλά πού τέτοια τύχη. Όσο για την αυτοψία, δεν πάει πολλή ώρα που ξεκινήσαμε, αστυνόμε Γκάουνα. Για την ώρα όμως έχουμε αρκετή δουλειά ακόμη. Και θέλω να γυρίσω νωρίς στο σπίτι απόψε, να φιλήσω τα παιδιά μου πριν πάνε για ύπνο. Ο μεγάλος έχει αγώνα το Σαββατοκύριακο με την ομάδα του και τον τρώει η αγωνία. Και, μια και το έφερε η κουβέντα, αν ήμουν εγώ ο τυχερός, θα αγόραζα στον γιο μου ολόκληρη την ομάδα της Μπασκόνια, με τη διοίκηση και τον προπονητή μαζί, έτσι ώστε να μην τον βάζουν συνέχεια αναπληρωματικό», είπε ο Κουέστα, γελαστός αλλά και κάπως προβληματισμένος, πλάι στο βαλιτσάκι του. Ήταν ένας ευτραφής, ανοιχτόκαρδος άνθρωπος με κοντά χέρια, και η μικρόσωμη φιγούρα του τον έκανε να ξεχωρίζει παρ' όλη τη λευκή φόρμα που τον εξομοίωνε με τους άλλους δύο τεχνικούς. «Βάλτε ποδονάρια στα παπούτσια σας και προσέχετε πού πατάτε. Το έδαφος είναι γεμάτο πατημασιές από μπότες πεζοπορίας και θα 'ναι σκέτος πονοκέφαλος να ταυτοποιηθούν όλα αυτά».

Υπακούσαμε και φορέσαμε κι από ένα ζευγάρι γάντια που μας έδωσε.

Ο δικαστής Ολάνο είχε δώσει άδεια για την αυτοψία, έβαζα όμως στοίχημα το κεφάλι μου, κι όπως φαίνεται το κέρδισα, ότι η αυτού εξοχότης του δε θα εμφανιζόταν στην οροσειρά του Αϊσκόρι να δώσει εντολή να απομακρυνθεί η σορός· αντ' αυτού, θα έστελνε κάποιον δικαστικό υπάλληλο να κάνει τις απαραίτητες ενέργειες για λογαριασμό του.

Υπακούσαμε τον Κουέστα και κατευθυνθήκαμε προς μια πιο πυκνοφυτεμένη περιοχή, όπου βρήκαμε τη δόκτορα Γκεβάρρα, την ια-

τροδικαστή, να κρατά σημειώσεις δίπλα στο δέντρο όπου ήταν κρεμασμένο το σώμα μιας γυναίκας. Λίγο παρακάτω, ο δικαστικός υπάλληλος και ο αστυνόμος Γκόγιο Μουγουρούθα, επικεφαλής της ομάδας της Σήμανσης, συζητούσαν χαμηλόφωνα, δείχνοντας ένα μπουφάν με κρανία και κουκούλα, που, προφανώς, ανήκε στο θύμα.

Ο δικαστικός υπάλληλος, ένας αριστερόχειρας ασπρομάλλης με μακριά μύτη, συγκατένευε με σοβαρότητα καθώς σημείωνε τις οδηγίες του Γκόγιο.

Στα πόδια τους κειτόταν ανοιχτός ένας χαρτοφύλακας με όλο το απαραίτητο υλικό για τη φύλαξη των τεκμηρίων που συνέλεγαν.

Το να συναντήσω την Άναμπελ μετά από τόσα χρόνια, πέραν της συνήθους αποστροφής μου προς τα πτώματα, παραήταν σκληρό για το στομάχι μου, οπότε αναγκάστηκα να κάνω επιτόπου στροφή και να κρυφτώ κάτω από μια αψίδα. Η Έστι, όπως πάντα, με κάλυψε, κάνοντας ένα βήμα μπροστά και τείνοντας το χέρι της στην ιατροδικαστή.

«Αστυνόμε Γκάουνα, χαίρομαι που σας βλέπω. Βλέπω ότι ο αστυνόμος Αγιάλα είναι επιτέλους ξανά μαζί μας», σχολίασε η δόκτωρ Γκεβάρρα, κάνοντας πως δεν ήξερε την πραγματική μου κατάσταση.

Ήταν μια γυναίκα εκεί γύρω στα πενήντα, μικροκαμωμένη, με ρουφηγμένα μάγουλα, ρόδινα πάντα από τη ροδόχρου νόσο, λιγομίλητη μα αποτελεσματική σαν ρομπότ σε αθόρυβη λειτουργία.

Με τα χρόνια έμαθα να την εκτιμώ· δεν κατσούφιαζε ποτέ όταν της ζητούσες να δώσει προτεραιότητα σε μια νεκροψία κι είχε το σπάνιο προτέρημα να είναι συνεργάσιμη με όποιον δικαστή της τύχαινε, όσο ανάποδος και να ήταν. Ήταν αξιόπιστη σαν ελβετικό ρολόι.

«Βρίσκεται σήμερα μαζί μας ως εμπειρογνώμονας στη σκιαγράφηση προφίλ, σύντομα όμως θα επανενσωματωθεί», είπε ψέματα η Εστίμαλιθ, σαν να το έκανε κάθε μέρα. «Έχετε κάτι να μας πείτε με βεβαιότητα μέχρι στιγμής;»

Κοίταξα τη νεκρή που είχε υπάρξει κάποτε η ερωμένη μου, η πρώτη μου αγάπη, η πρώτη μου νύχτα... Την κοίταξα και –παρόλο που ήταν δεμένη από τα πόδια και ανάποδα κρεμασμένη με την τεράστια αλογοουρά και μερικές ακόμη βρεγμένες τούφες να σαρώνουν το χώμα από τις πέτρες, και τις πυκνές αφέλεις να αφήνουν για μία και μοναδική φορά το μέτωπό της ακάλυπτο– τα μάτια της ήταν ανοιχτά. Δεν τα έκλεισε, παρόλο που είχε πεθάνει μέσα σ' ένα καζάνι νερό, ξέχειλο μέχρι πάνω.

Τι αντίθεση που ήσουν πάντα, Αναμπελ.

Τα χέρια της ήταν δεμένα στην πλάτη με πλαστική ταινία, δε φορούσε βέρα, μόνο ένα παντελόνι πεζοπορίας κι ένα ελαφρύ πουλόβερ που εξαιτίας του νόμου της βαρύτητας άφηνε ακάλυπτο ένα μέρος της φουσκωμένης της κοιλιάς... να ήταν τεσσάρων, πέντε μηνών; Η γραμμή στην κοιλιά της ήταν κάπως έντονη. Και οι αστράγαλοί της δεμένοι σφιχτά μ' ένα σχοινί που κρεμόταν από ένα στέρεο κλαρί, δυόμισι μέτρα πάνω από το έδαφος.

Έπρεπε να είσαι πολύ μπάσταρδος για να κάνεις κάτι τέτοιο, παρ' όλα τα παιχνίδια που της άρεσε να παίζει και παρό το γεγονός ότι όλη της τη ζωή έδωχνε όποιον μαγνήτιζε με την παρουσία της.

Πού είχες μπλέξει αυτή τη φορά; ψιθύρισα νοερά μέσα στο σκοτισμένο μου κεφάλι.

Κι ενώ η Εστίμπαλιθ και η ιατροδικαστής έκαναν μερικά βήματα προς το χάλκινο καζάνι, ασυναίσθητα, γονάτισα μπροστά του και απήγγειλα σιγανά το ξόρκι μου:

«Εδώ τελειώνει το κυνήγι σου, τώρα ξεκινά το δικό μου».

Και για δευτερόλεπτα ένιωσα ότι ήμουν πάλι ο εαυτός μου, ο αστυνόμος Αγιάλα, και όχι μια θολή αντανάκλασή του· ότι είχα μια αποστολή που με απορροφούσε και μια νέα εμμονή που υπερίσχυε των αναγκών μου και των τραυμάτων που ολοένα και πλήθαιναν.

Όπως, για παράδειγμα, ότι το αφεντικό μου ήταν έγκυος και ούτε καν ήξερα αν ήταν από μένα ή από έναν κατά συρροή δολοφόνο.

**ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΛΟΓΙΑΣ
ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΠΟΛΗΣ ΠΟΥ ΣΥΝΑΡΠΑΞΕ ΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ
ΚΑΙ ΕΓΙΝΕ ΔΙΕΘΝΗΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ**

Η Άνα Μπελέν Λιάνιο, ο πρώτος έρωτας του Κράκεν, βρίσκεται δολοφονημένη στην Άλαβα. Το μαρτύριο του θανάτου της παραπέμπει σε μια πανάρχαια τελετουργία όπου το θύμα κρεμιέται ανάποδα και βυθίζεται σε έναν λέβητα με καυτό νερό. Ο λέβητας είναι αυθεντικό κομμάτι από την Εποχή του Χαλκού. Και μια λεπτομέρεια κάνει τη φρίκη ακόμη μεγαλύτερη: Η Άνα Μπελέν ήταν έγκυος... Όπως φαίνεται σύντομα, ο δολοφόνος δε θα σταματήσει εδώ. Θα συνεχίσει να σκοτώνει μέλλοντες γονείς, μιμούμενος τις τελετουργίες του νερού, διαλέγοντας προσεκτικά ιερές τοποθεσίες της Χώρας των Βάσκων και της Κανταβρίας για τα εγκλήματά του. Η υπόθεση ξυπνά στον Κράκεν οδυνηρές μνήμες, από το καλοκαίρι του 1992, τότε που με τους τρεις καλύτερούς του φίλους πρωτοσυνάντησαν την αινιγματική Άνα Μπελέν Λιάνιο – μια γνωριμία που τους σημάδεψε για πάντα. Και ταυτόχρονα, του γεννά έναν φόβο χωρίς προηγούμενο. Γιατί η Άλμπα, η προϊσταμένη του και γυναίκα που αγαπά, είναι έγκυος – και κινδυνεύει να γίνει ο επόμενος στόχος του δολοφόνου...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-3435-3

9 786180 134353

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 22963

Γ Ι Α Κ Α Τ Α Σ Υ Ρ Ρ Ο Η Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ